

רע"פ 4199/14 - תום פרג'ון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4199/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: תום פרג'ון

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 11.5.2014 בעפ"ת 54507-11-13 שניתן על ידי כבוד השופטים: א' טל - נשיא, א' מקובר וה' עובדיה ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (הנשיא א' טל, השופט א' מקובר והשופטת ה' עובדיה) בעפ"ת 54507-11-13 מיום 11.5.2014, במסגרתו התקבל בחלקו ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (השופט א' אנושי) בת"פ 1952-06-10 מיום 28.10.2013.

1. המבקש הורשע על פי הודאתו במספר עבירות שונות, שכולן התרחשו עת נהג בטרקטורן ללא קסדה וללא רישיון, חבל באחרים כתוצאה מאופן נהיגתו, והפקיר אותם במקום התאונה ללא הושטת עזרה. בית משפט השלום לתעבורה דן בהרחבה בחומרת העבירות ובנסיבותיהן, קבע את מתחם העונש ההולם, ובתוכו את עונשו של המבקש, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לרבות הזמן שעבר בין מועד ביצוע העבירה למתן גזר הדין; תסקירי המבחן הרבים שהוכנו בעניינו של המבקש ולהליך השיקומי שעבר, בגינו שוחרר על תנאי ממאסרו הקודם; אך

עמוד 1

גם עברו הפלילי המכביד, וגזר עליו עונש של 15 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי, פסילת רישיון למשך חמש שנים ופסילה על תנאי למשך שנה. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על חומרת העונש, וביקש שזה יומר לעבודות שירות כדי לא לפגוע בשיקומו. בית המשפט המחוזי קיבל חלקית את ערעורו, הקל ברכיב המאסר בפועל בעונש, והעמידו על 10 חודשי מאסר בפועל.

2. מכאן הבקשה לפניי, בה מתייחס המבקש לחומרת העונש בלבד, וטוען כי השיהוי בין מועד ביצוע העבירה לבין מועד העמדתו לדין ומועד גזירת דינו, כמו גם שיקולי השיקום בעניינו ומאסרו הקודם לו לא נתנו בתי המשפט משקל מספק, מובילים כולם לצורך להפחית את עונשו לעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

3. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. בית משפט זה שב והבהיר כי טענות לעניין העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא בנסיבות של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.12.1997); רע"פ 5504/08 פלוני נ' מדינת ישראל (27.7.2008)). סטייה כזו לא צוינה על ידי המבקש כלל ולא הובאה כל פסיקה רלוונטית לעניינו בה ניתנה רשות ערעור במקרים דומים. למעשה, המבקש לא טוען כי עניינו עומד במבחנים שנקבעו לשם מתן רשות ערעור בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982), שם נקבע כי רשות ערעור תינתן רק אם המקרה מעלה סוגיה או טענה בעלת חשיבות כללית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים. אף אין הוא טוען שישנם שיקולי צדק ייחודיים בעניינו (ראו גם: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). בפועל, עניינה של הבקשה במקרהו הפרטני של המבקש ותו לא.

4. למעלה מן הצורך, אציין כי שתי הערכאות דנו בעניינו של המבקש בצורה מקיפה, ובית המשפט המחוזי אף הקל בעונשו. בנוסף, אכן ניתן לראות כי המבקש פעל ופועל לשיקומו, אך יש לזכור כי העיקרון המנחה בענישה לאחר תיקון 113 לחוק העונשין הוא עיקרון ההלימה בין המעשה ומידת האשם של העושה לעונש (סעיף 40ג לחוק העונשין). המבקש הורשע בעבירות חמורות והעונש שהושת עליו הולם אותן בנסיבותיהן ובנסיבות שאינן קשורות אליהן, וזאת לרבות עברו הפלילי המכביד. אין כל מקום להתערבות נוספת.

5. סוף דבר, הבקשה נדחית. לפיכך, מתייתרת ההחלטה בבקשה לעיכוב הביצוע. המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 1.7.2014, כפי שנקבע בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 11.5.2014.

ניתנה היום, כ"ד בסיון התשע"ד (22.6.2014).

ש ו פ ט